

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Dōdekaphōton, Sive Theologia Prophetica, Ex Vatibus
XII. Minoribus Secundum Seriem Articulorum Fidei**

Majus, Johann Heinrich

Giessæ Hassorum, Anno MDCCIII

VD18 11197021

Locus XX. De Cruce & Consolationibus.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17399

mus Jacob, Obad. 17. qui *parvulus* dicitur, Amos VII, 2. 5. Interim ordinarie & ubi non premitur Ecclesia, visibilem quoque se sistit, unde *montis* & *turris* nomen accepit, (vid. Synonym.) Quæ locutiones tamen perpetuitati visibilitatis Ecclesiæ nullum patrocinium præbent. Prophetæ enim hisce similibusve appellationibus, magnitudinem & claritatem Ecclesiæ describunt, quæ Messiæ temporibus per universalem Evangelij prædicationem erat futura. Inde tamen non potest inferri, quod perpetuo Nov. Testam. tempore talis claritas sit futura. Quapropter vera electorum Ecclesia etiam in Nov. Test. est & manet invisibilis. (5.) *Durabilitas*. Licet enim status Ecclesiæ miserimus sæpe videatur; semper tamen usque ad finem mundi duratura est, Joël III, 20. Amos IX, 15. Hujus respectu *cornu ferreum* & *ungula arca* ei adscribuntur, Mich. IV, 13. Ecclesia tamen visibilis errare potest, & Judaica Ecclesia sæpius erravit, atque ob eam reformandam Vates subinde missi sunt, querulæque passim eorundem de corrupto Ecclesiæ statu, de hac defectioe testantur, Hof. IV, 1. 6. 8. 9. 12. Mich. VII, 2. &c.

LOCUS XX.

DE

CRUCE & CONSOLATIONIBUS.

DE Notis Ecclesiæ, cum res nota sit, nil dicere voluimus. De Cruce tamen, quæ quasi character quidam fidelium est, pauca subjiciemus. Nam sicut Christum pati & mori oportuit, & hac ratione ad gloriam intrare, Luc. 24, 26. ita quoque par est, ut pii sectatores Christi crucem suam tollant, perque varias afflictiones in regnum Dei ingrediantur. Hof. VI, 1. 2. Variis nominibus crux & calamitas quævis piorum in Scriptura insignitur. Vocatur *Visitatio*, Hof. I, 4. quæ vel iræ vel gratiæ est, hæc hujus loci; *desertum*, II, 16. *correctio*, V, 9. *tribulatio*, VI, 1. *castigatio*, VII, 15. X, 10. *angustia*, Joël II, 3. Nah. I, 7. *malum*, Amos III, 6. Mich. I, 12. *mæror*, *dolor instar parturientis*, IV, 9. *derelictio*, V, 3. *ira Domini*, VII, 9. *poculum Domini*, Habac. II, 16. quod bibere, *mala pati* significat, Obad. 16. Alia *Causa effc.* nomina passim occurrunt. Deus autem, vel (1. *immediate*, sine intervenientibus creaturis, agram & molestam afflictionem hominibus

bus immitrit. Jehova rapuit & percussit, Hof. VI, 1. castigavit nos, VII, 15. An erit malum in civitate, quod Jehova non faciet, Amos III, 6. Malum à Domino descendit, Mich. I, 12. Tu, Domine, sicut voluisti fecisti, Jon. I, 14. Interim tamen ut benignus Pater spectandus est, Hof. VI v. 1. ubi statim solamen subnectitur: curabit & obligabit nos. Vita nos restituet, ut vivamus coram ipso. v. 2. Confirmabit brachia nostra, II X, 15. Post afflictionem consolatur, Mich. IV, 6. Cum ceciderimus, consurgere nos faciet, & si in tenebris sederimus, Dominus lux nostra erit. VII, 8. Benignus est Dominus, presidium temporibus difficillimis, atque cognitos habens prestolantes in ipsum, Nah. I, 7. vel (2.) mediate ad afflictionem utitur vel Satana, Zach. III, 1. ubi Satanae permittit, ut Josuæ resisteret & adversaretur, vel impiis hominibus; ut Amasia, qui Amosum verbis enecare, insidiasque ei struere studuit, VII, 12. vel aliis creaturis, quando varias calamitates immittit, Hof. II, 14. Joël I, 4. ff. (vid. Effect. Peccat.) Castigat vero clemens ac misericors Pater proprie fideles, de quibus sermo Hof. VI, 1. 2. achorum intuitu vocantur castigationes, δοκιμασία, sive περισσμός, παιδεία, σωρός & μαρτύριον, atque à τιμωρία impiorum, quorum respectu calamitates poenæ rationem cum excidio plerumque conjunctæ habent, differunt. In Jona hoc discimus, qui tam quoad animam inmeruit, spirituales cordis terrores II, 8. quam exterius in corpore, IV, 6, 7. varia incommoda sensit. Sic Paulus 2. Cor. 7, 5. ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι, foris pugna, intus terrores. Hæc afflictio in passione dolorifica consistit, Hof. V, 14. quæ cap. VI, 1. per voces rapuit, (Metaphora à Leone desumpta,) & percussit, indicatur. Hinc crux dolori parturientium confertur Mich. IV, 9. 10. V, 3. In omnibus autem divina providentia, intendit (1.) Gloriam suam, ut homines faciem ejus quærant, Hof. V, 15. ut sciamus & persequamur ad cognoscendum Jehovam. VI, 3. Ita quando Israëlitæ per longum tempus confederunt in afflictionibus, tandem convertentur & quærent Dominum Deum suum, Hof. III, 4. 5. (2.) Castigati salutem, Mich. IV, 10. Malach. III, 17. 18. Macar. Homil. XII. Oportet omnino nos cum crucifixo crucifigi, simul pati cum eo, qui passus est, ut glorificemur cum glorificato. Hoc ipsi fideles agnoscunt, unde dicunt, Hof. VI, 2. ut vivamus coram ipso, nempe in gloria aterna. (3.) Fidei probationem, ut Jonas in mediis fluctibus fidei suæ τιμωρίαν edidit, II, 5. 7. 8. Mich. VII, 7. Zach. XII,

Ministri.

Subjectum.

Forma.

Finis.

9 (4.) Carnis mortificationem, quæ ex vivificatione & excitatione colligitur. Hof. VI, 2. conf. I. Petr. 4, 1.

LOCUS XXI.

DE

ORATIONE.

- Homonymia.** **I**N Ecclesia, sub vexillo crucis militantibus, invocatione seria ac precibus opus est. Vox invocationis non eodem modo sumitur; maxime si versionem vulgarem respicimus. Notat (1.) in genere quamvis auxilii implorationem, Hof. VII, 11. *Invocabant Aegyptum*, i. e. auxilium implorabant. (2.) Est denominatio ab aliquo, e. g. Amos IX, 12. *Ut possideant reliquias Edom, & omnes nationes, eo quod invocatum sit nomen meum super eos*, i. e. à me cognominati. (3.) Synecdochice totum Christianorum cultum denotat, Sophon. III, 9. (4.) Sumitur pro religiosa Dei invocatione Joël III, 5. quæ solius Dei compellatio est, eique debita. Ad quem *Jehevam* direxerunt suam orationem Judæi, Joël I, 19. Jon. III, 8. Habac. III, 2. imo ipsi gentiles, ut adorationis cultu dignissimum eum agnoverunt, Jon. I, 5. 6. 14. Ei igitur soli deferendus est hic cultus, qui propterea omnem adorationis, cultusque mixturam rejicit, Soph. I, 5. Sicut autem religiosus cultus uni Deo ob infinitam excellentiam competit, Malach. I, 6. ita tribus personis, ibidem per אדוני Adonim indicatis, ex æquo defertur.
- Objectum.** (conf. L. II. de Deo Uno & Trino) Ut vero recte oremus & Deum invocemus, efficit in nobis Spiritus S. quem Dominus Messias à Patre mittit & in corda fidelium effundit, qui eam ob causam *Spiritus gratia & precum* vocatur. Zach. XII, 10. Causæ, quæ nos ad preces impellere debent, variæ sunt. (1.) Dei voluntas, quæ ex *invocatione in nomine Dei* colligitur, Joël III, 5. & hunc honorem Dominus noster postulat, Malach. I, 6. (vid. II. Decalogi Præcept.) (2.) Calamitas & miseria nostra propria, indigentiaque multiplex, Hof. VI, 1. 2. 3. (3.) Exempla Sanctorum, Jacobi, Hof. XII, 4. Jonæ, II, 2. IV, 2. Habacuci, III, 1. ff. (4.) Exauditionis veritas. Joël III, 5.
- Causa effc.** *Quicumque nomen Domini invocaverit, eripietur*, s. salvabitur. Oratio autem & invocatio fit & fieri debet vera fide, interno cordis adfectu, ac interdum solo gemitu, ut de Jona colligitur, II, 2. ff. qui in visceribus
- Forma.**